

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 231/2015
12.03.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Радослава Петровића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.А. и др, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.А., адвоката Ј.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 2284/13 од 16.06.2014. године и Вишег суда у Нишу Кж 825/14 од 15.10.2014. године, у седници већа одржаној 12.03.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.А., адвоката Ј.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 2284/13 од 16.06.2014. године и Вишег суда у Нишу Кж 825/14 од 15.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу К 2284/13 од 16.06.2014. године окривљени С.Ђ. је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од правноснажности пресуде, а у случају да новчану казну не исплати иста ће бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, док је окривљени С.А. оглашен кривим да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је осуђен на новчану казну у износу од 30.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде, а у случају да у наведеном року не исплати новчану казну одређено је да ће иста бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. Истом пресудом окривљени С.Ђ. и С.А. су обавезани да солидарно исплате приватном тужиоцу Г.Ј. трошкове кривичног поступка у износу од 178.960,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж 825/14 од 15.10.2014. године одбијене су као неосноване жалбе окривљених С.Ђ. и С.А., а пресуда Основног суда у Алексинцу К 2284/13 од 16.06.2014. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног С.А., адвокат Ј.М., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 170. став 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине због битне повреде одредаба кривичног поступка или их преиначи због повреде кривичног закона и окривљеног ослободи од кривичне одговорности.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа одржаној без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног С.А., размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.А., адвоката Ј.М., је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијана првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер о одлучним чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разложима пресуде о садржини записника о исказима датим у поступку и самих тих записника, па због тога није могуће испитати законитост и правилност пресуде указујући на то да оно што је суд навео у изреци и разложима пресуде да је окривљени рекао пред сведоком В.А. је различито од онога што је тај сведок изјавио у свом исказу.

Надаље, бранилац окривљеног С.А. у захтеву истиче да изрека пресуде не садржи време извршења кривичног дела, односно да време није јасно одређено, већ је означено на неодређен начин „крајем септембра 2011. године“, а којим наводима бранилац окривљеног, по оцени овог суда, указује на то да је изрека побијане пресуде неразумљива, што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног С.А. истиче и то да је суд применио одредбу члана 170. став 1. КЗ иако дело окривљеног С.А. није кривично дело и поред тога што су остварена сва обележја овог кривичног дела. Ово стога што је у члану 170. став 4. КЗ за ово кривично дело предвиђена и намера омаловажавања као субјективни елемент бића кривичног дела, а из начина излагања и других околности се, по оцени браниоца, види да окривљени није имао намеру омаловажавања приватног тужиоца. Изложеним наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног С.А. у суштини оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање, у правноснажној пресуди Основног суда у Алексинцу, а везано за постојање намере омаловажавања на страни окривљеног С.А.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права правима које у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је преходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног С.А., адвоката Ј.М., оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**